

STRMILOVSKÉ NOVINY

1/1998

Milý čtenáři,

od Vánoc, kdy jsi nás držel naposledy v ruce, uplynul už delší čas. Příroda dělá první nesmělé pokusy ukázat nám, jak vypadá jaro, aby se jen o pár okamžiků později zahalila do chladivého bílého pláště sněhových vloček. Mimochodem, milý čtenáři, víš, že ještě nebyly nalezeny dvě úplně stejné vločky? V těchto dnech máš (doufejme!) poslední možnost si to ověřit.

Všechny ty vločky, byť se jedna od druhé vždycky alespoň trochu liší, mají něco společného. Poslušny zákona zemské přitažlivosti padají dolů a tam těší děti či štvou motoristy. Poslušny fyzikálních vlastností vody tají a vsakují se do země, aby za pár týdnů pomohly růst vši té zeleni, na kterou už tak netrpělivě čekáme. A nebo studí za krkem. Podle okolností.

Připomíná mi to lidi. I oni, poslušni zákonů obecně platných pro vztahy mezi lidmi, někoho těší a někoho štvou. Někomu pomáhají a někomu škodí.

Zatápej si ve vlastní paměti, milý čtenáři, abys posoudil, čeho bylo víc. To tápání stojí za to, byť to opravdu bude jen tápání. Nejasné vzpomínky na myšlenky slova i činy, které sebou nesly své důsledky podle již zmíněných zákonů mezilidských vztahů.

Správné slovo vyřčené v pravý čas dokáže ještě po letech hrát (a jen tak, mimochodem, nás napadlo třeba slovo "ano", které jsi řekl před lety v kostele, na radnici či ještě na národním výboru).

Špatné slovo, nesplněný slib, pomluva - to všechno dokáže ještě po letech přinášet hořkost.

Nejsme ve světě konečných rozhodnutí. To poslední slovo teprve padne a nevyřknou ho lidská ústa. Můžeme brát svá slova zpátky. Ke škodě, šlo-li o ta dobrá, ku prospěchu, kde hledáme cestu ven ze slepé uličky pokřivených vztahů. Ti, kteří výše zmíněné "ano" říkali v kostele znají tuto cestu zpět jako pokání.

Myslíme na to zvláště nyní, v postní době. V době, kdy se vzdáváme plesů,

bálů a jiných "světských radovánek", abychom...

Co, "abychom" ?

To už záleží, milý čtenáři, na Tobě.

Pokojné prožití Velikonočních svátků ti přeji Tvé

Strmilovské noviny

Z OBSAHU

- Hledání občanské společnosti
Antonín Planecký
- Muzikantské historky VIII.
ing. Mojmír Paulát
- Rozhovor s M. Zinnerovou
P. Křížová a P. Paulátová
- O Vánoční besídce v kině
J. Emmer
- Rudolf Hrušínský
"superseniior" a Strmilov
R. Kouřimová
- Nulová kriminalita
P. Jankovský
- Nové knihy, jubilanti
a další

Hledání občanské společnosti

S přispěním svobodné části světa jsme v listopadu 89 uskutečnili demokracii. Jako svobodní občané zvolíme v červnu 1998 v předčasných volbách nový parlament. Tyto předčasné volby jsou důsledkem naší současné politické krize. Naš občan se může a musí ptát proč?

Naše společnost se v roce 89 vymanil z vlády komunistického systému. Tento socialistický model vymyslel Lenin a uskutečnil Stalin. Selhal jednostranný a jedno-barevný pohled na svět a zřízení společnosti. Zákonitě, obecně, celosvětově. To přiznávají i naši komunisté.

Listopad 1989, jeho události a vůle našeho lidu, žádala změnu. Naše společnost začala nějak jinak jednat, jinak žít, jinak tvořit. Hlavně se chtěla měnit. Začal těžký a složitý proces transformace. V celých našich dějinách neměl naše společnost tak obrovitý úkol.

Tato transformace se dotkla opravdu všech. Řešíme a potýkáme se s ní - nejmladší, mladí i staří, se všemi našimi schopnostmi i nedostatky, které jsme si přinesli z minulého režimu.

Od roku 1989 můžeme uskutečňovat svobodně všechny své záměry. Jsou to různé aktivity, které jsme před tím neznali. Podnikatelské, ale určitě mnoho dalších.

V politické oblasti vzniknul u nás normální demokratický model, založený na větším počtu stran, tak, jak jej praktikuje téměř celý svět. Podle ideového zaměření možno tyto strany rozlišit jako pravicové a levicové. Moderní demokracie v Evropě i jinde zná tři typy ideových proudů: liberální, křesťansko-demokratický a sociálně demokratický, neboť euroamerická civilizace a její kultura vyrostla z židovské a křesťanské tradice

Tyto tři proudy jsou a budou i nadále hnací silou politického života u nás, v Evropě i ve světě.

V pravicovém bloku jsou u nás v současnosti následující politické strany: ODS, US, KDU-ČSL, ODA a možná ještě další politická uskupení. V levicovém bloku pak ČSSD, KSČM a SPR-RSČ. V tomto složení budou soutěžit v příštích parlamentních volbách. Všechny tyto strany v zásadě souhlasí s uskutečňováním občanské společnosti.

Položme si otázku, co to je občanská společnost a jaké jsou příčiny, které nám brání ji uskutečnit. Zdá se, že proto jsme se ocitli v této naší současné krizi.

Občanská společnost vzniká především tam, kde mezi jednotlivými občany je zájem o

věci obecné, kde se uznává, že obecné dobro je věcí nejen státních úředníků, či profe-

sionálních politiků někde tam nahoře, ale i starostí nás všech někde tam dole v našich vesnicích a městečkách.

Občanská společnost umírá na úbytě všude tam, kde vítězové voleb se rozmístí na své mocenské pozice a pak někteří z nich si myslí, že můžou hrát vůči občanům přesilovku.

Občanské společnosti prospívá, je-li mezi všemi zúčastněnými upřímná a chtěná komunikace. A co určitě neprospívá občanské společnosti?

Téměř všichni víme, že za minulého režimu nejlépe přežil člověk, kterému bylo všechno jedno. V momentě, kdy jste začali iniciativně dělat něco, co "jim nevonělo", nastaly pro vás zlé časy, někdy až moc zlé. Buď na vás soustředěně dělali bu bu bu, nebo jste šli rovnou do kriminálu. V tom relativně lepším jste mohli usilovat o nějakou vyšší pozici, ze které ale také mohlo být blízko do lapáku. Důkazů by se našlo mnoho. Nejdrastičtější byla kauza Slánský a spol. a velká řada dalších. Prostě každá aktivita byla nebezpečná. Nejlepší bylo nedělat nic. Buď poslouchat slepě stranu, nebo zavřít rozhlas či televizi a odjet na chatu.

Toto vše a mnoho dalšího negativizmu je v každém z nás zařizováno a ještě s tím půjdeme nějaký čas do budoucnosti: Někdo bude schopen tuto zátěž ze sebe setřást, někdo se jí nezbaví nikdy. Značná část naší veřejnosti, i zde ve Strmilově, dokazuje nezájem o věci, které přesahují rámec jejich každodenních

starostí. Proto snahou občanské společnosti musí být aktivní zápas proti lhostejnosti

Ne, že nemusíme, ale naopak - musíme se snažit napovědět našim mladým, kteří přijdou po nás, **co má a musí** dělat slušný občan ve slušné zemi, aby se obecné věci a zájmy nás všech pohnuly tím správným směrem.

Ne, že nebudeme účastní v příštích parlamentních volbách, protože máme "blbou náladu", naopak půjdeme k volbám, neboť víme co chceme, že známe tu svoji stranu, která podle nás má ten správný politický náboj a program a která uskutečňuje ten náš pohled na svět, dění a věci veřejné. Občanská společnost obecně, ale konkrétně i zde ve Strmilově nepotřebuje jednolitou anonymní skupinu občanů, kteří nemají odvalu a vůli zapojit se se skutečnou svobodnou závazností do obecně prospěšné práce pro dobro všech Strmiláků.

Žádná činnost není špatná, podnikáme-li ji s ušlechtilými úmysly. Špatné jsou pouze egoistické snahy některých a jejich činy.

Krizi, kterou nyní prožíváme a její překonání jest věcí nás všech, neboť všichni máme na ní nějaký ten kousek viny.

Pochopit toto znamená pro nás určitě novou šanci. V křesťanské terminologii se tomu říká "felix culpa" - šťastná vina - t.j. taková, kterou si uvědomíme a která nás pohne k tomu, abychom se rozběhli správným směrem.

Nejhorší by bylo, kdybychom se přesvědčovali, že máme vždycky pravdu, že jsme vždycky dělali dobře a že všechno špatné je od těch druhých. Vykročíme proto společně k uskutečňování takové aktivní občanské společnosti, ve které se všichni budeme cítit lépe než dosud.

Antonín Polanecký

Vítáme mezi sebou nové spoluobčánky!

Hubertová Nikola	Č. Olešná
Pacal Vladimír	Obcizna
Razima David	Popelínská
Růžička Tomáš	Popelínská

Mnoho radosti Vám i z Vás přeje
redakce

Muzikanti ze Strmilova a okolí

VIII. část

Hudba a malířství jsou dva emocionálně nás ovlivňující umělecké obory, které jsou vzájemně příbuzné i když je vnímáme rozdílnými smysly. Hudbu sluchem a malířství zrakem. Oba pracují s pojmem vzájemného ladění - hudba tónů, malířství zase barev. Lidé, kteří mají "vybroušený" cit pro harmonii tónů, bývají často velmi vnímaví také pro harmonii barev a naopak i když jistě také existují výjimky. Důkazy o tom, jaký cit k vzájemnému ladění barev měli již naši předkové, můžeme najít nejen na starých obrazech, ale také na výzdobách kostelů a různých historických objektů.

O vzájemné propojení hudby s jinými uměleckými obory a také s malířstvím, se pokoušel již známý německý hudební skladatel Richard Wagner (1813- 1883). V současné době jsou dokonce někteří malíři, kteří se snaží pocity vyvolané hudbou vyjádřit na svých obrazech s použitím barev. Tento proud abstraktního malířského umění se nazývá "orfismus" a není bez zajímavosti, že se na jeho založení významnou měrou podílel náš český malíř, žijící většinou v Paříži, František Kupka. Já jsem se sice nikdy malířstvím nezabýval, ale můj vztah k malířskému umění byl vždy pozitivní. Jako hudební nadšenec a muzikant jsem si postupně také začal uvědomovat, jaký vliv na formování našich vlastností má estetická úroveň prostředí ve kterém žijeme a jak nás také mohou emotivně ovlivňovat a vyvolávat u nás různé náladu, barvy, které nás obklopují. Došel jsem k přesvědčení, že tyto vlivy nejsou zdaleka zanedbatelné i když si to někdy neuvědomujeme. K lidem, kteří vedou své vnitřní pocity vyjadřovat s použitím barev mám úctu a respekt.

Jedním z těch, kteří s námi v posledních letech v našem městečku žili a kteří měli dokonale vypěstovaný cit pro harmonii barev, byl Ferdinand Kubák. Jeho otec býval strmilovským kapelníkem a měl ve Strmilově tkalcovnu. Ferdík těsně před válkou začal studovat na uměleckoprůmyslové škole, zaměřené na textilní výrobu, v Ústí n. Orli. Nemohl jí však dokončit, protože byla za války zavřena a byl několik let zaměstnán v různých, většinou textilních, podnicích. Svůj cit pro harmonii barev, pozitivně ovlivněný studiem na uměleckoprůmyslové škole, mohl uplatnit především u svého posledního zaměstnavatele, v družstvu, které se zabývalo uměleckou výrobou. Jako vedoucí jeho strmilovské

provozovny se věnoval nejen organizačním a technickým otázkám, ale pracoval zde také v umělecké oblasti, při navrhování různých dekoračních látek. Tato práce ho velmi bavila a dosahoval v ní mimořádně dobré výsledky. Těžce

nesl, když se ve Strmilově objevilo něco, co postrádalo základní smysl pro vkus a co by mohlo narušit jeho krásný estetický vzhled. K takovým projevům se stavěl

nekompromisně a usiloval o jejich nápravu, ať již přišly z kterékoliv strany. Zajímal se také o dávnou historii Strmilova a sbíral různé staré kamenné předměty. Velmi ho mrzelo, že se v mládí jako školák více nevěnoval hudbě a využíval všech dostupných možností, jak se k ní alespoň přiblížit. V posledních letech rozhodující měrou přispěl k založení strmilovského smíšeného pěveckého sboru a patřil k jeho nejobětavějším členům.

K našim vrstevníkům také patří bývalá varietní umělkyně, rychlomalířka Inka Šefflová. Po dokončení strmilovské školy se v Třeboni vyučila malířkou pokojů a pracovala v Hodoníně, potom v Praze a v Karlových Varech. Měla zájem o vzdělání a při zaměstnání navštěvovala různé malířské kursy. Jako malířka porcelánu se zúčastnila vystoupení jednoho rychlomalíře, který se jí snažil před publikem zesměšnit. Jeho jednání jí vyprovokovalo a začala usilovat o to, stát se také rychlomalířkou. Tato cesta nebyla sice lehká, ale protože byla zvyklá prát se v životě s různými překážkami, dosáhla nakonec i tohoto cíle. Vykonala úspěšně potřebné zkoušky a začala pracovat v podniku Pragokonzert, který tehdy sdružoval varietní umělce. Svou novou profesi provozovala nejčastěji v Karlových Varech, ale také snad ve všech větších městech republiky, v Čechách, na Moravě i na Slovensku. Netrvalo však dlouho a své velké úspěchy měla i v zahraničí, zejména v Německu, v Bulharsku, v Rusku a ve Švýcarsku, kde diváky udivovala především svou pohotovostí, citem pro barvy a také tím, že dokázala malovat oběma rukama. Často také vystupovala na společných představeních s bývalým Strmilákem a nyní frankfurtským kouzelníkem Ferdinandem Mácou. V roce 1968 se při vstupu cizích vojsk do naší republiky politicky projevila a od té doby měla s nadřazenými orgány velké těžkosti a byla také na nějaký čas z agentury propuštěna. Nyní bydlí jako důchodkyně ve Strmilově, občas vystupuje na besídkách a snaží se své

celoživotní zkušenosti předávat svému okolí, zejména dětem. Snad proto, že sama neměla lehký život, pomáhá každému, kdo je ještě nyní u nás nějak znevýhodněn nebo postižen. Strmilov měl několik významných malířů také v minulosti. Během první světové války a bezprostředně po ní, žil v Praze malíř Adolf Jelínek, který používal uměleckého jména Alex. Jako bývalý Strmilák byl zde také členem organizace, která v té době velmi aktivně pomáhala Strmilovu. Měla název "Klub rodáků strmilovských" a scházeli se v ní snad všichni Strmiláci, kteří žili v Praze. Malíř Alex pro ní vytvořil v několika velikostech obrazy Strmilova z pohledu od rybníka Hlubokého, které byly namalovány a nabízeny k prodeji příznivcům našeho městečka. Výtěžek z této akce věnoval "Klub" Strmilovu jako pomoc těm nejpotřebnějším.

Za první republiky a ještě po druhé světové válce, byl významnou kulturní osobností také akademický malíř Vojtěch Hynek Popelka, původem rovněž Strmilák. Svých největších úspěchů dosáhl s obrazy, na kterých byla namalována zvířata, chovaná v zemědělství. Za první republiky byl ve vstupní hale ministerstva zemědělství dlouhodobě vystaven jeho veliký obraz, na kterém byl oráč s pluhem, taženým dvěma statnými voly. Říkalo se, že to byli voly strmilovského sedláka Pantoflíčka. Mistra Popelku jsem měl možnost poznat osobně při jedné jeho návštěvě u nás. Po shlédnutí několika jeho výtvorů mě doslova okouzli obrazy Strmilova od Leštiny, v popředí s mandlíky obilí. V době první republiky se malováním obrazů v našem městečku amatérsky také zabýval invalidní důchodce a harmonikář Antonín Jelínek. Ještě jako malý kluk jsem obdivoval jeho obrazy, na kterých byly jihočeské kopce, lesy a rybníky.

Během druhé světové války i po válce se ve Strmilově věnovalo malování obrazů také několik nadšenců, kteří měli tuto ušlechtilou zábavu jako svého koníčka. Byl to můj otec František Paulát, malíř pokojů František Dvořák, pan Snížek z Pazderen, mlynář Karel Švehla a jejich poradcem byl tehdy ještě mladý Ferdinand Kubák. Snad každý z nich měl nějaké přednosti, v něčem vynikal a naproti tomu se mu něco nedařilo. Všichni doma samostatně malovali a občas se scházeli, sdělovali si své zkušenosti, radili se a vzájemně si pomáhali. O své malířské zálibě se dovedli bavit celé hodiny a často hovořili s velkým zaujetím a nadšením. Jejich činností vznikl větší počet obrazů, které můžeme ještě nyní vidět na stěnách některých strmilovských domácností.

Pokračování na str. 4

Muzikanti ze Strmilova a okolí

pokračování ze str. 3

V minulosti se ve Strmilově zabývali malováním také někteří učitelé. Nejstarší z těch, které jsem znal, byl pan učitel Karel Kupka. Mne sice již neučil, ale ještě jako kluk jsem u něho několikrát byl. Býval funkcionářem rybářského spolku a já jsem mu doručoval různé obězníky. Jako snad každý vzdělaný člověk té doby ovládal jistě nějaký hudební nástroj, více než hudbě se však věnoval jiným zálibám včetně malování a sběratelství. Známý jako výborný houslista býval naproti tomu jeho syn JUDr. Karel Kupka. Při vstupu do pracovny pana učitele každého zaujala bílá lidská lebka, kterou měl na stole, jeho obrazy na stěnách a také vystavené sbírky motýlů a poštovních známek. Děti, u kterých býval velmi oblíbený, za ním často chodily a nosily mu do jeho sbírek různé zajímavosti. Malováním se v té době také zabýval bývalý strmilovský učitel Ladislav Semotán, který také býval ředitelem školy v Lukách n. Jihl. Hrával také na housle a jeho velmi pěkné obrazy se týkaly většinou přírody. Ve svém pokročilém věku dálkově vystudoval Vysokou školu zemědělskou a vyučoval na pedagogickém institutu v Jihlavě. Jeho dcera Milada Bláhová, která bývala profesorkou v Košicích, bydlí nyní občas ve Strmilově.

Mým učitelem kreslení na strmilovské měšťanské škole byl pan učitel Rudolf Pazour, pocházející z blízkého Dolního Radčova (za Kunžakem). Ten měl vždy jako svou velkou a snad jedinou zálibu malování. Již jako žáci školy jsme obdivovali jeho obraz Strmilova umístěný ve vstupní hale školy i jeho perokresby a barevné obrázky květin. Učil nás také matematiku a já se velmi dobře pamatuji zejména na jeho velmi názorné odvození Ludolfova čísla, které jistě nikdy nezapomenu. Nyní žije v Žatci, ale do svého rodného Radčova se každým rokem v létě vrací.

V současné době vyučuje výtvarnou výchovu na naší základní škole paní učitelka Marie Klementová. Snad každého návštěvníka zaujme výzdoba vnitřních prostor školy, kterou s dětmi připravila.

Od svého mládí se kromě zpěvu, hry na housle a violoncello věnoval i malířskému umění také pan farář Zbyněk Honzal. S množstvím krásných obrazů, které namaloval, jsme měli příležitost se seznámit před několika léty na výstavě, kterou uspořádal v Jindř. Hradci. Snad nejvíce se věnoval malbě měst a vesnic, zejména Strmilova a jeho okolí, Jindř. Hradce, ale také svého rodiště na Slovensku. Velmi úspěšný byl také při malování významných postav z dějin českého národa. Pan farář Honzal je v současné době významným členem strmilovského smíšeného pěveckého

sboru a kresby ve Strmilovských novinách jsou také z velké části jeho dílem.

Před několika desítkami let žil ve Strmilově také člověk, který se velmi úspěšně zabýval moderním abstraktním malířským uměním. Nebyl sice profesionálním malířem, ale stávalo se pravidlem, že na malířských soutěžích a výstavách získával nejvyšší a nebo alespoň jedno z nejvyšších umístění. Když jsem se s Františkem Opelkou seznámil, poznal jsem v něm velmi jemného člověka s velkým citem a nadšením pro umění. Jakmile zjistil, že se také zajímám o obrazy, snažil se mě pro malování získat. Poznal však, že jsem zatvrzelý muzikant a že je na moji převýchovu v mých letech už trochu pozdě. Přišel proto s jiným návrhem. Vysvětlil mi, že hudbu je možno také vyjádřit malbou a přiznal se, že ho taková práce velmi láká. Nabídl mi, že namaluje některou z mých skladeb, které hraji na varhany při svatbách ve strmilovské obřadní místnosti. Naše spolupráce však netrvala dlouho a byla přerušena. Také záměr, na kterém jsme se dohodli se již neuskutečnil. Pan Opelka totiž brzy nato zemřel.

Před léty, když jsem byl ještě zaměstnán ve Strojbalu na Rozkoši, jsem měl jako vedoucí konstrukce možnost se dostat do Teplic, kde jsem po splnění služebních povinností také navštívil svého bývalého učitele Františka Ecka. Ten několik roků před tím přišel o svůj domek, na jehož místě je nyní silnice a bydlel se svou paní v malém bytě v paneláku. Když se dozvěděl, že vedu ve Strmilově dětský pěvecký sbor, působím na jindřichohradecké hudební škole jako externí učitel hudby a že tedy pokračuji v tom, co on zde před léty dělal, projevil o moji činnost velký zájem. Jako dlouholetý učitel zpěvu a hudby, hudebník, sbormistr, ředitel školy, inspektor hudebních škol a také vysokoškolský pedagog a vedoucí katedry hudební výchovy na pedagogickém institutu, získal mnoho zkušeností. Když poznal jak se o všechno co souvisí s hudbou zajímám, ochotně mě seznámil s obsahem své vědecké práce týkající se výuky hudby a zpěvu i s různými poznatky, které za svého plodného života nashromáždil. Jako zkušený kantor si mne nejprve nenápadně přezkoušel, jak ovládám různé hudební teorie, zejména nauku o harmonii a potom teprve začal hovořit o složitějších problémech. Nabídl mi také tykání, což se mi podařilo mu rozmluvit a i nadále jsem mu vykal. Při naší diskusi jsem se dozvěděl mnoho zajímavého a pro mne jako učitele hudby velmi prospěšného. Znovu jsem se ujistil v tom, že celoživotním cílem pana učitele bylo

stále zkvalitňovat úroveň výuky zpěvu a hudby, ať už se týkala mladých chlapců a děvčat, nebo nastávajících učitelů. Výsledky tohoto snažení se zřetelně projevují i v současné době u jeho bývalých žáků, kteří nyní působí na severu Čech jako učitelé. Naprostá většina dětí, které prošly jejich rukama totiž dobře zpívají a jsou muzikální.

Věra Linhartová, dcera pana učitele Ecka, je také učitelka, ale zatímco pan učitel se zabýval výukou žáků již dospívajících a nebo nastávajících učitelů, ona vždy učila na prvním stupni základních škol děti malé. Výuka hudební výchovy a zpěvu na těchto školách, která se týká dětí od prvé do páté třídy, je velmi náročná a zodpovědná. Rozhoduje se v ní totiž, zdali se děti naučí zpívat a bude-li dále normálně probíhat jejich muzikální vývoj a nebo nikoliv. V případě, že se toto období vhodné k jejich rozezpívání nevyužije, dostanou se do puberty, začnou se stydět, jejich zájmy se změň a zpívat se většinou již nenaučí. Až do konce svého života bývají pak ochuzeny o radost a krásné zážitky, které nám ostatním přináší zpěv. Vědomí, že neumí zpívat

jim může také působit pocitu méněcennosti a snižovat jejich sebevědomí.

Možnost naučit se zpívat má téměř každé dítě, pouze několika málo procentům dětí chybí pro normální muzikální vývoj potřebné předpoklady. Naprostá většina dětí, které se nenaučily zpívat, jsou proto děti zanedbané.

U Věry Linhartové se potvrdil případ, že se "jablíčko neodkutálo daleko od stromu". Ve výuce všech předmětů vykazovala jako učitelka vždy velmi dobré výsledky, v předmětu hudební výchova a zpěv dokonce výsledky vynikající. V době úpadku výuky zpěvu na našich školách, když ze škol vycházelo většinou pouze 50 procent dětí, které se trochu naučily zpívat a to ještě značně nečistě, pohybovala se úspěšnost Věry kolem 90 procent. Ve třídách, které vedla několik let, měla vždy pouze jedno, dvě, tři, maximálně čtyři děti, které nezpívaly, ostatní intonovaly dobře. Jistě proto se také na ní obracely některé kolegyně o radu jak při výuce postupovat a ona jim své zkušenosti ochotně předávala. Takových besed se před několika léty zúčastnily i některé učitelky ze Strmilova a z Popelína. Škoda jen, že neměla možnost jim také prakticky předvést, jak výuku provádí.

V době, když děti z oblastí znečišťovaných zplodinami uhelných elektráren a také z Žatce, jezdily občas se svými učiteli do krajů zdravotně nezávadných,

Pokračování na str. 5

Muzikanti ze Strmilova a okolí

dokončení ze str. 4

zejména do jižních Čech, měl jsem možnost si poslechnout, jak žáci této učitelky ve "škole v přírodě" zpívají. Zpěv dětí, který vedla Věra Linhartová nebo její kolegyně Božena Lukesová byl velmi spontánní a děti se při něm velmi dobře bavily. A co bylo nejdůležitější, byl jsem překvapen jak dobře jim to ladilo, nebo jak říkají muzikanti intonovalo. Ve zpěvu jsem nezjistil snad ani jeden falešný tón, jakých jsem na různých jiných dětských vystoupeních slyšel velké množství. Když jsem potom dětem předvedl hru na některé hudební nástroje - na housle, saxofon, klarinet, flétnu, pikolu a zobcovou flétnu a začal jsem s nimi diskutovat o hudbě, poznal jsem, že nemají mezery ani v ostatních teoretických znalostech, které zahrnuje předmět hudební výchova.

Věra Linhartová je podobně jako snad každá učitelka poměrně výřečná a navíc se také nebojí říci nahlas to, co si myslí. Usilovně obhajuje své názory o kterých je přesvědčena že jsou správné a nenechá se jen tak lehce v něčem "ukecat". Před několika léty suplovala již jako důchodkyně na jedné základní škole v Žatci místo učitelky, která na delší dobu onemocněla a přišel jí navštívit školní inspektor. V přátelském rozhovoru, kterého se zúčastnila také jedna její kolegyně, se jí pan inspektor zeptal jak žáci ovládají učební látku. Věra odpověděla, že poměrně dobře a že dokonce úspěšně zvládají i matematiku. Jenom zpěv jim zatím moc nejde. Pan inspektor ve snaze být vstřícný k tomu dodal: "Nyní se v rodinách tak málo zpívá..." A na to odpověděla Věra nečekaným způsobem: "Ano, ale od toho jsme tu přece my učitelé, abychom děti naučili zpívat. Je to naše povinnost a jsme za to dokonce placeni!" Po tomto výroku nastalo chvíli ticho. Přítomná kolegyně zalapala po dechu a i pan inspektor se na chvíli odmlčel. Brzy však našel ztracenou rovnováhu a vyjádřil s tímto názorem svůj souhlas. Když potom odešel, předpovídala kolegyně Věře, že na svůj odvážný výrok doplatí.

Tato prognóza se však nesplnila a dokonce opak byl pravdou. Pan inspektor byl o problémech výuky zpěvu na našich školách zřejmě dobře informován, jistě také proto, že měl k této problematice blízký vztah. Jak později učitelky zjistily, v mládí totiž působil v jedné kapele jako klarinetista a hudbě a zpěvu dobře rozuměl. Otevřenost Věry Linhartové i její úsilí o kvalitní muzikální výchovu dětí velmi ocenil a její názory týkající se hudební výchovy a výuky zpěvu plně respektoval.

Ing. Mojmír Paulát

Rozhovor s Markétou Zinnerovou

Markéta Zinnerová (vlevo)

(*21.6.1942, Brno)

Úvod

Setkání s paní Markétou Zinnerovou.

Téměř každý zná spisovatelku Markétu Zinnerovou, a její knihy i filmy, podle nich natočené, které nás zavádí do různých prostředí a situací (nejčastěji se v nich řeší konflikty mezi dětmi a dospělými). Nejznámější kniha a seriál je určitě Tajemství proutěného košíku. Nesmíme ale zapomenout na Indiány z Větrova, Den pro mou lásku a v neposlední řadě seriál a knihu Kde padají hvězdy...

A právě díky této poslední knize vznikl nápad setkat se s Markétou Zinnerovou osobně. A protože od myšlenky k činu u nás není daleko, 29. prosince 1997 jsme ji navštívili.

Přivítala nás veselá a usměvavá paní nevelkého vzrůstu, která nás zavedla do útulné, ryze chalupářské místnosti, kde jsme si s ní povídaly. O čem? To už si můžete přečíst sami.

1. Kdy Vás napadlo psát knížky?

Už od 15 let jsem věděla, že chci být spisovatelkou.

2. Jaká Vaše knížka byla čtenářsky nejúspěšnější?

"Tajemství proutěného košíku" a "Kde padají hvězdy".

3. Ztotožnila jste se ve svých knihách s nějakou postavou?

Protože jsem se nechtěla odhalit, tak ne. Ale do každé postavy jsem dala kus sebe samé a vytvářela ji na základě skutečných vlastností.

4. Jaké je vaše životní krédo?

Fňukáním se nic nespraví.

5. Co považujete za největší úspěch Vašeho života?

Že jsem vychovala své děti a všechno to přežila.

6. Kolik knih jste napsala?

Patnáct nebo šestnáct (včetně leporel)

7. Co děláte pro své zdraví?

Hlavně strašně moc jím. Nejsem typ na sportování. Atletika by mi šla, ale jsem na ni moc těžká a na běhání zase moc malá. (Manžel, pan Milan Jílek, sahal po účasti na olympiádě v běhu.)

8. A co kolo?

Jednou mi koupili kolo bez mé přítomnosti a proto, když jsem na něj nasedla, vypadala jsem jako opice na hrazdce. (smích)

9. Kdy jste napsala svoji prvotinu a jak se jmenuje?

Napsala jsem ji, myslím, v devatenácti nebo ve dvaceti a jmenuje se "Zbytek Mléčné dráhy". Ale kdybyste ji dostaly do ruky, nečtěte ji! Abyste neztratily iluze o mém spisovatelském umění.

10. Jaké povolání jste vykonávala kromě psaní knih?

Byla jsem průvodčí na dráze, redaktorka různých časopisů (Květy), také jsem spolupracovala s televizí.

11. Potřebujete k životu televizi?

Televize mi zprostředkovává kontakt s prací mých kolegů. Ale programy si zásadně vybírám. Člověk by měl umět využívat svůj čas a čím dřív na to přijde, tím pro něj lépe. Můj muž považuje televizi za součást relaxace. Snažím se mu to vymluvit.

12. Je spisovatelské "řemeslo" těžké?

Velmi těžké a hlavně náročné na čas. Když píšete knihy, soustřeďujete se na vhodný výběr slov (což je někdy složité), aby byla pro čtenáře, kterým je kniha určena, srozumitelná. Knihu přečtu třeba 200x, ale i po té je co vypilovávat. I když knížku přečtu tolikrát, téměř nic si z ní nepamatuji. Ale kdyby mi nakladatelství změnilo třeba jenom část věty, poznám to. Už pro to mám vypěstovaný cit.

13. Pracujete nyní na nějaké knize?

Ano, mám jednu rozpracovanou a velmi se těším na psaní hry pro divadlo Ungelt a také mám v plánu spolupracovat s televizí.

14. O čem nejraději píšete?

Nejraději o dětech a o jejich vztazích k rodičům.

15. Nehrál Váš manžel náhodou v seriálu "Kde padají hvězdy"?

Ano, hrál, i když jsem se tomu bránila.

16. Znáte Vaši "kolegyni" Lenku Lanczovou?

Znám, a vím, že je to velmi plodná spisovatelka, které se nemůžu rovnat.

Děkujeme za rozhovor.

Petra Křížová a Pavlína Paulátová.

Vybráno ze 17. veřejného zasedání Obecního zastupitelstva ve Strmilově (24.2.98)

Poznámka redakce: záměrně neuvádíme usnesení týkající se soukromých osob; u příspěvků a půjček neuvádíme konkrétní částky. Případní zájemci o podrobnější informace se mohou obrátit na OÚ.

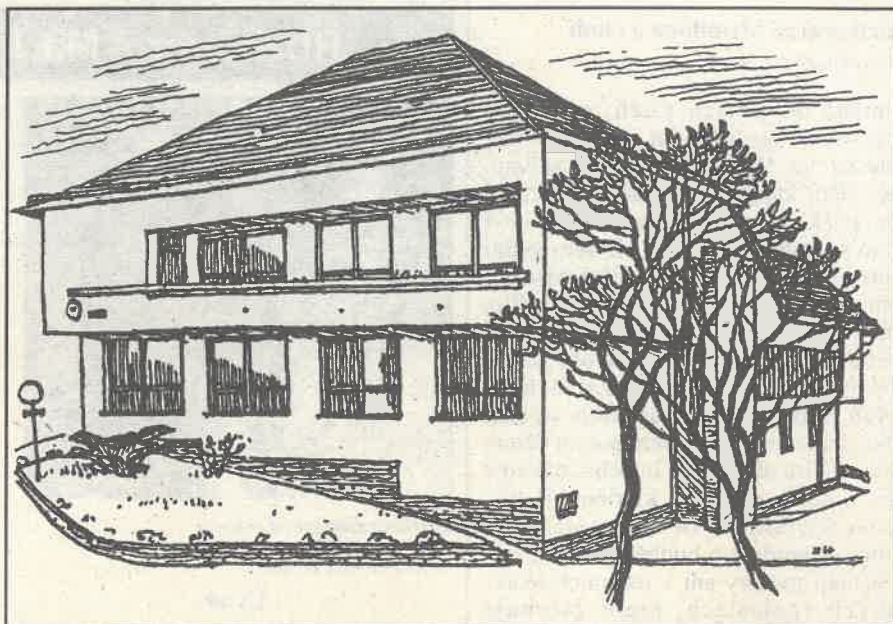
- byly schváleny rozpočty za rok 1997 a na rok 1998
- bude vypsáno výběrové řízení na správu a provozování veřejného vodovodu a kanalizace v majetku obce Strmilov, včetně místních částí (Palupín, Malý Jenkov a Č. Olešná)
- bylo schválena smlouva vč. dodatků s firmou TESCO o likvidaci komunálního odpadu. Cena známky byla zvýšena na 22,50 Kč

Poznámka redakce: tato cena je součtem nákladů na obsluhu vozu + cestu. Po přičtení poplatku za skládku vychází celková cena na současných 38 korun za známku.

- každá domácnost má nárok na 3 známky zdarma

Poznámka redakce: v současné době to znamená výdaj v hodnotě cca 50 000,- Kč.

- obec zaplatí žákům ZŠ náklady na plavecký výcvik v rámci tělesné výchovy. Celkově se jedná o 23 000,- Kč;
- obec zaplatí ČSAD J. Hradec z celkové částky 123 050,- poměrnou část Kč 47 572,- Kč za provozování autobusových spojů v období od ledna do května 98 na linkách 340010 (spoj 19), linku 340080 (spoje 7, 10, 25) a 350560 (spoj 7);
- byl schválen finanční příspěvek AVTO ČR Strmilov na finanční příspěvek na stavební úpravy střelnice
- byl schválen finanční příspěvek římskokatolické církvi ve Strmilově na opravu fasády farní budovy
- byla schválena žádost p. B. Kaláta o půjčku na zavedení firmy AUTODOPRAVA
- byla schválena žádost p. R. Zicha o půjčku na zavedení firmy PNEUSERVIS
- byla schválena žádost firmy KOVOPOR Strmilov o koupi obecního pozemku p.č. 1008/1-3
- byl vyřazen KUKA vůz

Kulturní dům - kinosál - účel a využití

Vánoční besídka v kinosále v prosinci minulého roku rozbourila hladinu veřejného mínění v naší obci na téma: "Na co máme brigádnicky postavený kulturní dům a na co kino, které nehraje?!" Hlavním důvodem bylo, že se řada rodičů i ostatních občanů do přeplněného kinosálu nevešla.

Rád bych vysvětlil, ale dovoluji mi začít od začátku.

Kulturní dům včetně kinosálu byl nájemcům pronajat na dobu 20 let, z toho na prvních 5 let bezplatně. Od 1.5.1997 činí roční nájemné 95 000,- Kč ročně. V jedné části nájemní smlouvy se říká, kolikrát nájemci poskytnou kulturní dům zdarma pro zasedání zastupitelstva, pořady pro děti, duchodce, pořady pěveckého sboru a případné charitativní účely. A to zásadně jen na akce nevýdělečné!

Pro další - výdělečné - akce, jako jsou zábavy, plesy apod. se ze sálu platí nájemné ve výši podle dohody pořadatelů s nájemcem.

A nyní zpět k vánoční besídce. Pořádal ji pěvecký sbor spolu s dětmi z mateřské, základní a hudební školy. Při pořádání besídky ke dni matek v květnu minulého roku pěvecký sbor přenesl tuto akci zkušebně do kinosálu, kde je velmi dobrá akustika. (Prakticky není potřeba používat zesilovačů.) Chtěli jsme vyzkoušet možnosti tohoto sálu, kde kapacita je maximálně 150 návštěvníků. Při této besídce návštěvníci obsadili sál asi ze dvou třetin, což nám signalizovalo, že sál bude stačit i na vánoční besídku. Jenomže paní učitelky do besídky zapojily větší počet dětí a tím se na vystoupení automaticky přišlo podívat více rodičů a známých.

Pořadatelé se proto všem omlouvají, že správně neodhadli počet návštěvníků. Příští besídka ke dni matek se proto plánuje na neděli 10. května opět do sálu kulturního domu.

Po první zkušenosti s využitím kinosálu v minulém roce se sešla malá kulturní komise složená z dobrovolníků a podumala, jak nejlépe využít kinosál, když naděje na pravidelné promítání filmů je pro malou návštěvnost z ekonomického hlediska nemožná. Výsledkem byl návrh Obecního úřadu - upravit sál a zejména jeviště tak, aby se nezrušila možnost případného promítání a současně jeviště sloužilo pro kulturní akce komornějšího charakteru s menším počtem účinkujících i diváků. Viz např. pořad s Miroslavem Horníčkem, s Jiřím Grygarem apod. Jeviště není hluboké, ale plátno stálo přesně uprostřed a obě opony těsně před ním. Proto bylo plátno již přesunuto na zadní stěnu. Současně bylo zlepšeno osvětlení jeviště. Nyní se počítá s představením opony před jeviště. Dále je v plánu obezdění třech podpěr střechy tak, aby vznikly 3 místnosti vedle jeviště, z toho 2 by bylo možné používat jako šatny a třetí ponechat na plynovou kotelnu po odpojení vytápění z kotelny kulturního domu. Samozřejmě bude třeba udělat ještě řadu dalších úprav, zejména v rozvodu elektřiny atd. Domníváme se, že po skončení úprav bude kinosál sloužit velmi dobře pro většinu komornějších akcí. Na velké akce zůstane samozřejmě velký sál kulturního domu.

Závěrem ještě jedna poznámka k vánoční besídce. Všechna vystoupení dětí byla mimořádně pěkná a návštěvníky vysoce ceněna. Já bych k tomu připojil ještě jednu svou poznámku. Všiml jsem si, že pěvecká a hudební úroveň dětí se začala podstatně zvyšovat. Za to díky všem, kteří se na nácvičku podíleli a kteří využívají své hudební vzdělání právě pro děti. A to je moc dobře.

Jaroslav Emmer.

Co by Vás mohlo zajímat o matrice

Koncem minulého roku, v rámci úsporných opatření, mělo dojít na okrese Jindřichův Hradec ke zrušení šesti matričních obvodů z celkového počtu 18 matričních obvodů.

Zrušení se mělo týkat obcí s nejmenším počtem matričních zápisů, mezi které patří i obec Kunžak a Strmilov. Obec Strmilov měla být přirazena k matričnímu obvodu Studená, případně Jindřichův Hradec.

Obecnímu úřadu ve Strmilově by zůstala pouze kompetence provádět úkony spojené s vidimací a legalizací (ověření listiny a podpisů).

Pro občana by to znamenalo, že opisy matričních dokladů, narodil-li se nebo zemřel, případně měl sňatek ve Strmilově a jeho místních částech, v Bořetíně, v Zahrádkách a místních částech, musel vyřizovat v Jindřichově Hradci (Studené). Všechny matriční události, které se stanou v obci a místních částech tj. úmrtí, případně narození, apod. by vyřizoval příslušný matriční úřad. Zrušila by se možnost oddávání a při církevním sňatku by farní úřad musel spolupracovat s příslušnou matrikou. Nezanedbatelným faktem je, že v matrice oddaných lze zjistit, zda se manželé dožívají 50ti let společného života. Ačkoli zde nefunguje sbor pro občanské záležitosti, k tomuto významnému životnímu jubileu chodí zástupci obce blahopřát a do kroniky obce je učiněn zápis. Bohužel u občanů, kteří uzavřeli sňatek v jiném matričním obvodu se může stát, že nám tato jubileum zůstane utajeno.

Nevidíme za krokem, který by vedl ke zrušení menších matrik, žádná úsporná opatření ze strany státu, neboť finanční prostředky, které jsou na matriční agendu přidělovány ze státního rozpočtu by dostala jiná obec, o úspore pracovní síly se rovněž nedá hovořit, neboť úkony spojené s matrikou jsou nárazové a při běžném provozu zabírají týdně, oproti další práci, minimum času.

Protože se domníváme, že toto opatření je v rozporu s programem obnovy vesnice a dalo by se říci, že se obcím bere jejich vlastní identita, schválilo obecní zastupitelstvo **vyslovení nesouhlasu** se zrušením matričního úřadu. Toto stanovisko bylo zasláno Okr. úřadu ref. VV Jindřichův Hradec. Rovněž

obec Zahrádky, která patří k našemu matričnímu obvodu, nezávisle na nás, toto stanovisko podpořila.

Výsledkem je že k 1. 1. 1998 byl zrušen z plánovaných 6 ti matričních obvodů pouze matriční obvod Český Rudolec.

Proč ubývá matričních zápisů?

- děti se již výhradně rodí v nemocnicích
- odlivem mladých lidí do měst, který trvá již od doby kolektivizace vesnice. Byla přetřhána vazba soužití rodičů s dětmi, kdy bylo samozřejmostí, že děti se o své rodiče postaraly až do smrti. Nyní je dájí dožít do nemocnice nebo do domova důchodců

- ubývá sňatků u nás ale i všeobecně, jednak si mladí lidé uvědomují více zodpovědnosti k rodičovství a snaží si nejdříve zajistit vzdělání, postavení v zaměstnání, případně bydlení, jednak plánují snoubenci svatební obřad v místě hostiny a nebo chtějí mít sňatek ve větším městě z důvodu anonymity.

K práci matrikářky bych řekla jen tolik, že je velmi zajímavá, poučná a rozmanitá. Při práci ceremoniářky v den sňatku mám vždycky trému. Tento okamžik je pro mne, myslím, stejně sváteční jako pro svatebčany.

Kolik zaplatíte za základní matriční úkony

- sňatek, kdy alespoň jeden ze snoubenců je trvalým pobytem příslušen matričnímu úřadu - **tento sňatek je zdarma** /v den k tomu určený/- sňatek, kdy ani jeden ze snoubenců není trvalým pobytem příslušen k matričnímu úřadu - 600,- Kč, + 1.000,- Kč není li sňatek v den k tomu určený, nebo v neobvyklou dobu
- tj. např. sobota, případně pátek po pracovní době a pod.
- za ověření 1 podpisu 30,-- Kč
- ověření listiny, za každou i započatou stránku 20,-- Kč
- prvopis matričního dokladu zdarma
- opis matričního dokladu za každou zap. stránku 50,-- Kč
- žádost o výpis z rejstříku trestů 50,-- Kč

- vystavení potvrzení, na žádost občana např. o pobytu a pod. 20,-- Kč

Novelou zákona 305/97 Sb. se mění od 1.1.98 tyto poplatky:

- vystavení ryb. lístku na 1 nebo 2 dny 15,-- Kč
- vystavení ročního ryb. lístku dítěti do 15 let 20,-- Kč
- vystavení ryb. lístku na dobu kratší 1 roku 30,-- Kč
- vystavení ročního rybářského lístku 50,-- Kč
- vystavení tříletého ryb. lístku 100,-- Kč

Poplatek ze psů na rok 1998

Tento poplatek se nezvýšil, majitelé psů zaplatí tedy stejně jako v roce 1997. Poplatek je splatný do konce března příslušného roku, při pozdější platbě může podle vyhlášky č. 1/96 správce poplatku tento zvýšit až o jednu polovinu.

Strmilov

- pro obyvatele v bytových domech (dle vyhlášky) 100,-- Kč
- pro ostatní obyvatele 70,-- Kč
- pro osaměle žijící obyvatele, kteří se v předchozím kalendář. roce či dříve dožili 60 let 30,--Kč
- pro držitele loveckého psa (nutno doložit) 50,--Kč

Palupín, Česká Olešná, Leština, Malý Jeníkov

- pro osaměle žijící obyvatele, kteří se v předchozím kalendářním roce či dříve dožili 60 let 30,-- Kč
 - pro držitele loveckého psa 50,-- Kč
 - pro ostatní občany 50,-- Kč
- U druhého a každého dalšího psa se sazba zvyšuje o 50%.

Opět se velmi rozmohlo volné pobíhání psů. Jednak psi velmi znečišťují veřejná prostranství a jednak ohrožují bezpečnost občanů. Každý majitel psa, bezpodmínečně musí při venčení psí exkrementy uklidit (i v okrajových částech obce). Pokud si majitel nebude uvědomovat povinnosti, které mu z vlastnictví psa vyplývají, přistoupí Obec k radikálnímu zvýšení poplatků a k pokutování majitelů podle zákona č. 200/90 Sb.

Za informace děkujeme paní D. Adamcové

Juro se (byť ne příliš přesvědčivě) blíží. A s jarem přichází i jarní únava a jarní nemoci. V této souvislosti se často mluví o blahodárném vlivu vitamínů. Víte ale, na co který působí?

■ Vitamín A

- kůže
- sliznice dýchacích a močových orgánů
- kůže

■ Vitamín B1

- srdce
- periferní nervy
- trávicí ústrojí
- svalstvo

■ Vitamín B2

- rty

- jazyk
- pokožka obličeje
- vlasy
- oči

■ Vitamín B12

- kostní dřeň (krvotvorba)

■ Vitamín C

- kůže
- dásně
- klouby
- tepny
- svaly

■ Vitamín D

- kosti (dlouhé kosti končetin, lebka, žebra)

■ Vitamín E

- pohlavní žlázy

■ Vitamín K

- drobné cévy - vlasečnice

■ Vitamín PP

- kůže
- trávicí ústrojí
- mozek

4. ZŠ, sídliště Vajgar 592/III, (sídlíště Hvězdárna 54/V J. Hradec)

Ve školním roce 1998/99 budou na 4. ZŠ otevřeny tyto specializované třídy:

- 1) od 3. ročníku ZŠ třída s rozšířenou výukou jazyků
- 2) od 3. ročníku ZŠ specializovaná třída pro žáky se specifickými poruchami učení
- 3) od 6. ročníku ZŠ třída s rozšířenou výukou matematiky a přírodovědných oborů

Podmínky:

- 1) Do tříd s rozšířenou výukou se zařazují žáci dle výsledků talentové zkoušky;
Termín odeslání do 15.5.98
- 2) Do třídy se specif. poruchou učení po návrhu ped.-psychol. poradny v Jindř. Hradci
Termín odeslání do 30.4.98
Své případné rozhodnutí konzultujte prosím s třídním učitelem Vašeho dítěte nebo s výchovným poradcem.

Redakce se připojuje ke všem gratulantům a přeje všem oslavencům mnoho zdraví sil i radosti do všech příštích let.

Ceplová Marie	Zahradnická	75 let
Čeloudová Květoslava	Česká Olešná	70 let
Doležalová Blažena	Malý Jenkov	88 let
Doškářová Miroslava	Příhon	75 let
Havlíčková Růžena	Náměstí	84 let
Jíšová Františka	Česká Olešná	80 let
Kořínek Vladimír	Palupín	60 let
Krafková Bohumila	Příhon	75 let
Křižta Josef	Náměstí	86 let
Mouca Jan	Nivka	86 let
Ondráčková Jiřina	Náměstí	60 let
Pecha Vladimír	Česká Olešná	84 let
Průcha František	Česká Olešná	80 let
Skuhrová Františka	Popelínská	84 let
Závodská Marie	Česká Olešná	83 let
Závodská Božena	Česká Olešná	82 let

Gratulujeme!

Rozvrh hodin tělocvičny pro TJ Jiskra

Přísný ZÁKAZ KOUŘENÍ v tělocvičně! Mimo uvedené hodiny bude tělocvična uzavřena!

	10 - 12	17 - 17.30	17.30 - 18	18 - 18.30	18.30 - 19	19 - 19.30	19.30 - 20	20 - 20.30	20.30 - 21
Pondělí			Kopaná - muži						
Úterý			Karate						Gymnastika - ženy
Středa			Kopaná - muži						
Čtvrtek			Gymnastika - dívky						
Pátek			Odbíjená - muži						
Sobota			Odbíjená - ženy						
Neděle	Karate								

Více než 120 let knihovny ve Strmilově.

Pročítáme-li Dějiny Strmilova od Viléma Martínka, najdeme v části věnované strmilovské škole odstavec: "Roku 1878 zvolen za knihovníka obecní knihovny řídící učitel Jan Drábek a tak bylo možno, že školní mládež i z obecní knihovny, ve které též mnoho knih pro mládež se nalézalo knihy byly půjčovány."

Tento záznam svědčí o tom, že knihovna byla v těchto letech již v čilém provozu a můžeme to dokladovat několika svazky z konce 19. století, které nám zůstaly zařazené pro svoji historickou cenu.

V uplynulém roce měla knihovna 202 čtenářů, kteří si vypůjčili 12 603 svazků. Z tohoto počtu bylo 2 409 výpůjček časopisů. Knihovna vlastní 7 343 knihovních jednotek. Týdně ji navštíví na 40 až 50 čtenářů, kteří si vypůjčí 200 až 250 titulů zábavné i naučné literatury.

Z novinek, které jsme získali v tomto roce.

Pro děti a mládež:

Randallová R. Vítejte v pohádce
Randallová R. Příběhy o zvířátkách
Miler - Novotný Krtek ve městě
Štěda L. Čítanka pro malé čtenáře
Řeháčková V. Zlatka nezbednice
Řeháčková V. Zlatko, a co láska
Suchl J. Senzační holka
Smetanová J. Marek, já a Iveta
Smetanová J. Holka a starosti s láskou
Rudolf S. Pozor kočky!
Rudolf S. Co jsme si říkali k ránu
Štorkán K. Moji učitelé lásky
Lanczová L. Pojď se mnou, Radko!

Pro ženy a muže

Steelová D. Tichá hrdost
Steelová D. Ranč
Deverauxová J. Svůdkyně
Deverauxová J. Podvržená dáma
Cortland T. Sestřičky
Bradfordová B.T. Vlastní cestou
Copeland L. Událost roku
Krentzová J.A. Iluze jistoty
Poledňáková M. S tebou mě baví svět
Laudanová D. Dr. Quinnová - Příběhy

Rudolf Hrušínský a Strmilov

Zeptáte se jistě: "O kterého Rudolfa Hrušínského jde? Vždyť jsou známi čtyři čeští herci tohoto jména!" Nu, dnes povíme něco o jeho prvním nositeli. Rodiče zatím nejslavnějšího Rudolfa Hrušínského, kterého si pamatujeme z řady úspěšných filmů ("Vesničko má středisková", "Kulový blesk" aj.), se jmenovali Rudolf a Hermína a byli členy stejné divadelní společnosti. Uzavřeli

sňatek 2. března 1920 v Žirovnici. Na "svatební cestu" jeli do Strmilova a do Kunžaku, kde hráli celé léto. Odtud jejich společnost zamířila do Chlumu u Třeboně. V pozdním podzimu přijeli do Nového Etyňku (dnešní Nová Včelnice), kde se jim narodil prvorozený syn Rudolf. Jeho maminka Hermína Hrušínská hrála ještě večer před jeho narozením v hostinci "U Hřůzů" ve veselohře "Svatba naší Helgy".

I když vyrůstal ve skromných poměrech, měl se chlapec čile k světu a od dětských let pomáhal rodičům hrát na divadelních

prknech, které se mu brzy staly celým světem. O jeho hereckém i rodinném životě se můžete dočíst v pěkné publikaci z naší knihovny. Kniha obsahuje kromě podrobného životopisu Rudolfa Hrušínského také seznam všech jeho divadelních a filmových rolí a mnoho fotografií.

Rudolf Hrušínský se zapsal do dějin naší kultury rovněž jako znamenitý režisér. Herecké povolání si zvolili také jeho synové, snacha a vnuk.

Růžena Kouřimová

Viděli jste - neviděli...

... upíra. Pro jasnost hned dodávám - nevkládějte do mých úst nic okultního. Proto větu doplním jinak, přesněji a tedy lépe Viděli

desku za nejúspěšnější singl roku 1995, posléze přišla další Platinová deska za prodej více než 50 000 kopií zmíněného alba. Aby toho nebylo málo, získal muzikál Double Platinovou desku za prodání více než miliónu kopií

zpěvačka) a konečně sošku anděla hrajícího na šalmaj si v kategorii nejlepší zpěvák odnesl z Lucerny Daniel Hůlka, který byl navíc oceněn i jako objev roku 1997.

Paradoxně právě D. Hůlka ke své roli přišel náhodnou souhrou okolností. V rámci konkursního řízení na muzikál se před komisí vystřídal přes 400 adeptů na jednotlivé role. Relativně záhy se ukončily diskuse o Lucii Bílé, ale u Draculy stále nebylo jasno. První zvěsti šly o Michaelu Kocábovi. A padala i Další jména: Karel Gott, Juraj Kukura... Konečně bylo jasno - hlavní roli ztvární Daniel Landa. Blížila se premiéra, až konečně přišel dlouho očekávaný 3. říjen 1995 a před publikem se poprvé (v rámci předpremiéry) zvedla opona skrývajcí "největšího zajíce skrývajícího se v pytlí českého divadla", jak muzikál nazývaly zlé jazyky...

V hlavní roli se ale neobjevil Daniel Landa, ale Daniel zcela jiný - ne příliš známý operní pěvec Hůlka. Landa se totiž musel léčit z vážného zranění z autonehody a na premiéře seděl alespoň v hledišti. Hůlkův úspěch byl právě tak obrovský, jako nečekaný. Dvacetiminutový aplaus publika, které v pátek 13. října zaplnilo kongresový sál a ve kterém seděla Livie Klausová, Karel Gott, Hana Hegerová a další osobnosti českého společenského života předznamenal nebyvalý divácký úspěch, který ještě po letech muzikál sklízí. Poslední údaj - po nutném rozšíření hlediště - shlédne představení v jednu chvíli až 1562 diváků, což představuje největší divadelní kapacitu v republice.

Lucie Bílá a Daniel Hůlka

jste - neviděli DARCULU a míněn je muzikál, pod kterým je podepsána trojice Karel Svoboda, Zdeněk Borovec a Richard Hes.

Nechám stranou jistě rozporuplně působící námět i jeho zpracování, chtěl bych se alespoň několika slovy zmínit o muzikálu a hlavním protagonistovi celého díla, představiteli titulní role Draculy - Danielu Hůlkovi.

O muzikálu jen pár strohých fakt: Zlatá deska za prodej více než 25 000 kopií alba Dracula byla vzápětí doplněna o Platinovou

alba. Nominace na Výroční hudební cenu České Grammy v kategorii událost roku 1995. Česká Grammy v kategorii skladba roku 1996 (Jsi můj Pán - K.Svoboda/Z. Borovec). Česká Grammy v kategorii nejlepší zvuková nahrávka filmového nebo divadelního představení roku 1996. V řadě neposlední před pár dny udělená Cena hudební akademie za nejlepší záznam roku 1997.

Cenu hudební akademie dostala i představitelka Lorraine Lucie Bílá (nejlepší

Sdružení rodičů při MŠ ve Strmilově děkuje těmto sponzorům za příspěvek do tomboly na dětském karnevalu. Výtěžek bude použit na výchovně - vzdělávací činnost v mateřské škole.

- Berková
- Brdlík
- Cukrárna Kubáková
- Dobrodinská
- Dohnalová
- Doupníková V.
- Dumbo
- Dušková
- Farkas
- Hačka J.

- Hotel Komorník
- Hřavová
- Janáková
- Janíková
- JWK - Studená
- Kantor
- Koloniál u Urbanů
- Kores - Praha
- Kovařík
- Kovopor
- Kozáková
- Lehejčková
- Lékárna Tilia
- Máca - pohostinství
- Marková J.
- Nořinský M.
- Pecharovi

- Polygra - Brno
- Poštovní spořitelna
- Potraviny Olga
- Puršl
- Semotánová
- Souček
- Spurná
- Styl Studená
- Štěrba
- Tkalcovna Kubák
- Tomášková
- Trafika
- V-Markt
- Vinkler P.
- Vrbenský V.
- Výkup - Pomezí
- Zichová

Trest smrti a zajištění nulové kriminality

Občany každého státu světa velice trápí vzrůst kriminality. I když se vyskytují v lidské společnosti těžké, záludné a nebezpečné nemoci, nepředstavují pro lidstvo takovou hrozbu a utrpení jako právě rostoucí

Zcela jistě jednou přijde doba

Možná? Snad?

Ne, zcela jistě jednou přijde doba,
kdy nebude se třeba bát,
protože zmizí z světa nenávist a zloba.

A spolu s nimi také zmizí ti,
co zločiny a hrůzy páchali
a vyznávali hrubé násilí
a na prosby nedali
a jejich výsměch patřil všem,
kdo jinak chtěl žít,
kdo milovali lidi, zem
a nelákal je zlata trpyt.

Možná? Snad?

Ne, zcela jistě jednou přijde doba,
kdy nebude se třeba bát,
protože zmizí z světa nenávist a zloba.

P.J.

zločinnost, které se dopouštějí jednotlivci, skupiny a dokonce i celé národy ustavičně a pod nejrůznějšími záminkami.

Zločinů se v podstatě dopouštějí všichni ti, kteří sledují na prvním místě jen své osobní zájmy, hledí především na svůj zisk a jsou jim lhostejné zájmy druhých, jejich bezpečnost a prospěch, kteří prostě porušují základní pravidlo lidského soužití, které záleží v dodržování prosté zásady "žít a nechat žít druhé".

Mnohdy nemají občané dost sil a prostředků účinně bojovat proti zlu, a zlo je všechno to, co odpírá obecnému blahu, co překáží a oslabuje možnosti a podmínky druhých v jejich práci a osobním životě. Proto se část společnosti dostává do role porobených nevolníků, kteří smejí a mohou dělat jenom to, co jim ona druhá, silnější část společnosti dovolí a umožní.

Není divu, že se pak dostávají k slovu ti, kteří slibují zavést takovou vládu, zajišťující občanům bezpečnost a ochranu proti násilníkům, ač často se přitom jedná o vůdce pochybného charakteru a pochybné minulosti.

Jedním takovým příkladem za všechny byla nabídka jednoho z českých "kandidátů" na prezidentský úřad v minulém roce. Zpráva byla otištěna v Zemských novinách ve středu 19. listopadu 1997 s názvem "Další kandidát na prezidenta".

Je tam doslova: "Kandidovat na funkci prezidenta chce invalidní důchodce Miroslav Mucek (47) z Českých Budějovic. Přízeň občanů hodlá získat slibem politické nezávislosti státu, zajištěním nulové kriminality, zestátněním pro stát důležitých podniků, znovuzavedením trestu smrti, zamezením šíření toxikomanie, zestátněním nepoctivě nabytého majetku či naučením Romů chovat se jako lidské bytosti. Dále pak stažením naší "okupační armády" z bývalé Jugoslávie a zrušením naší "švejkovské armády".

Pan Miroslav Mucek, podobně jako mnozí před ním, a zřejmě i po něm, by zřejmě návrhem na znovuzavedení trestu smrti chtěl přispět k likvidaci zločinnosti v naší zemi.

Je nutné říci, že v minulých staletích byl trest smrti zcela běžný a obvyklý při trestání provinilců. Šibenice tehdy stály nejen ve velkých, ale i v zcela malých městečkách.

Ve Strmilově k tomu ukazuje například všem Strmilákům známý Šibenný vrch, "Šiběňák" a ve Studené, jen 8 km vzdálené, ulice Na Šibené, která je opět velice dobře znám všem Studeňákům.

Tyto názvy jsou jasným svědectvím o tom, že jak ve Strmilově, tak ve Studené se konaly popravy.

Běžné zavádění poprav a středověkého způsobu tělesného mučení se v současné době zavádí v některých islámských zemích, kde zvítězil náboženský fundamentalismus. Je to mimo jiné i proto, že je tam rovněž touha po "nulové kriminalitě".

Je nepochybným faktem ovšem, že tato mimořádně tvrdá opatření proti kriminalitě nevedou k jejímu odstranění a žádná "nulová kriminalita" se tam nekoná.

Trest smrti totiž je trestem velmi problematickým i proto, že se jedná o trest konečný a tudíž v žádném případě neposkytuje odsouzeným žádnou možnost ani čas k napravení, k němuž by případně mohlo během věznění dojít.

Trest smrti rovněž znemožňuje pomoc těm, kteří se stali obětmi "justičního omylu".

Trest smrti také přináší značné nebezpečí pro výkonnou složku spravedlnosti, neboť ti, jimž hrozí oprátka, se snaží za každou cenu uniknout trestu a dopouštějí se na svém útěku dalších vážných zločinů proti pronásledujícím.

V zemích, kde byl trest smrti zrušen, se odsouzenec mohou utěšovat v lepším případě nadějí, že za jejich slušné chování jim může být trest zmírněn i snížen, v horším případě i nadějí, že se jim podaří z vězení uprchnout, což se v některých případech také skutečně stalo a stále děje.

Podle statistického průzkumu jsou dva až tři z deseti propuštěných zločinců, kteří se dopustili i závažného trestného činu, schopni se znovu začlenit do civilizované společnosti.

I kdyby tento počet "napravených" byl o něco menší, měl by být přesto vážným signálem pro parlamenty těch zemí, kde dosud trest smrti je v platnosti, aby se vážně zabývaly jeho zrušením.

V Československu byl trest smrti zrušen v červenci roku 1990. Poslední poprava se uskutečnila v pankrácké věznici 2. února 1990.

I přes nesouhlas některých extrémních levicových a pravicových skupin v našem státě, které usilují o znovuzavedení trestu smrti, se zdá, že Česká republika i v budoucnu se bude řídit dál k těm evropským vyspělým státům, kde trest smrti již zaváděn nebude.

Dosahování "nulové kriminality" bude zřejmě dosahováno jinými - humánnějšími prostředky.

Petr Jankovský

Internet je nejen zdrojem seriálních informací, ale i bohatou zásobárnou "ptákovin". "Vědecká přísloví" i "farářské anekdoty" z minulých čísel Strmilovských novin, jsem získal také díky němu. Ze stejného zdroje jsou také následující rady pro ty žáky, kterým nezáleží na výsledku zkoušení ...

- 1) Po rozdělení zadání začnete křičet: "Pepo, mám výsledky."
- 2) Po patnácti minutách vstaňte, roztrhejte všechny papíry na malé kousíčky, vyhoďte je nad sebe a zařvěte: "Veselé vánoce". Pokud máte odvalu, požádejte o nové zadání s tím, že jste staré ztratil. Opakujte každých 10 minut.
- 3) Přijďte s extrémním záchvatem Turetova syndromu. (Syndrom, při kterém člověk mluví sprostě).
- 4) Udělejte zkoušku v cizím jazyce. Pokud žádný neumíte, vymyslete si ho.
- 5) Až dostanete zadání, snězte ho.
- 6) Každých pět minut vstaňte, seberte všechny svoje věci a sedněte si o místo dál. Pokračujte.
- 7) Odpovídejte v písemce, jako kdyby to byl test. Pokud je to test, tvořte zajímavé kombinace, jako např. BABA.
- 8) Přijďte na zkoušku v černém plášti. Po půl hodině si nasadte černou masku a začněte rvát, že jste Fantom Opery, dokud vás nevyhodí.
- 9) Přiveďte si sebou osobu s vějířem. Trvejte na jeho přítomnosti, protože jinak se vám špatně dýchá.
- 10) Přineste si sebou co největšího a nejošklivějšího maskota. Modlete se k němu často. Zapřemýšlejte i o nějaké oběti.